

Д. Марчевски — Люляковъ.

Линка

Линка бързаше. Тя премина бѣжишкомъ малката полянка подъ кладенчето и се закатери по скалата. Горе, на самия върхъ, е нейната кжщичка. Ще се скрие тамъ, ще прочете книжката, която дѣдо Петъръ ѝ донесе тази сутринъ отъ общината. Линка прескочи върху широката плоча и се озова на върха на скалата. Ето и кжщичката — широка пукнатина, обърната къмъ морето, покрита отгоре съ шумнати клоне. Линка се приведе да влѣзе, но отведнажъ се дръпна уплашена. Нѣкой седѣше въ кжщичката. Едно момиченце, облечѣно въ кжсичка бѣла рокля, се изправи предъ нея. За минута дветѣ деца се загледаха въ очудване и уплаха. Най-после непознатото момиченце заговори усмихнато:

— Добъръ день. Тази колибка твоя ли е?

— Моя. . . ами. . .

Линка поиска да каже още нѣщо и не можа. Тя бѣше изненадана и смутена. Непознатото момиченце я гледаше съ своитѣ голѣми тъмни очи и се усмихваше. То не приличаше на селскитѣ момичета — такова блѣдничко, нѣжно. Каква черна, кждрава коса има! И какъ гледа! Тжжно, кротко, сѣкашъ пита за нѣщо.

— Сърдишъ ли ми се?